

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De domino Gerardo Sutphaniensi. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

lationibus hominum. Migravit autem ab hoc seculo pijsimus sacerdos, anno Domini supra dicto in crastino S. Bartholomæi Apostoli, circa undecimam horam diei, ipso die S. Gregorij Episcopi Traiectensis. Sepultus est autem in cœmeterio S. Walburgæ virginis, apud collegium canonicorum in Sutphania.

V I T A

DOMINI GERARDI

SVTPHANIENSIS.

Libet iã deuoti & eruditi viri domini Gerardi de Sutphania virtutes breuiter indagare, & pro bono memoriali vitæ eius, exempla atque scripta futuræ generationi imitanda proponere: qui inter primos fratres & diuinæ legis zelatores meruit præstantissimus nominari. Et licet breui vixerit tempore, gratissima tamen nobis reliquit doctrinæ monumenta. Erat enim studiosus valde in scripturis Sanctis, trahens etiam ex abditis sententijs doctorum varias aromatum species, contra vitiorum morbos, ad sanandum animarum languores: sicut præcipuè patet in duobus libellis ab eo editis: quorum vnus incipit: Homo quidam, & alius, Beatus vir intitulatur. Ab infantia namque & puerilibus annis, ad discendum inclinatus fuit; ingenio habilis, & ad artes auidus liberales: refugiens ex animo negocia secularia, & quacunque poterant studium sapientiæ impedire.

2. Cumque adoleuisset bonæ indolis iuuenis, perrexit ad extraneas scholas melius imbuendus; ibique toto conamine satagebat bene frequentare, manè diluculo surgere, & ad audiendam lectionem tempestiuè properare. Omne tempus ad studendum breue ipsi videbatur, semper ex ore magistri aliquid vberioris scientiæ capere cupienti, quod armariolo pectoris sui tenaciùs inferebat. In tantum animus eius flagrabat in scientia proficere, vt vehementer tristaretur, quando in scholis non legabatur à magistris. Proinde quandoque flebat, quòd diebus celebribus lectio non fiebat: malè contentus, quòd dies sine fructu lectionis transiret. Longè namque distabat ingenua mens eius, à segnitie obtusorum & euagatione lasciuorum: qui per plateas currentes lusibus delectantur insanis, exhorrentes scholas, & ecclesiam rarò visitantes. Hic verò pensabat ad quid venisset, & cur scholæ institutæ essent, ideo acriter studeo incubuit: & tam sapienter profecit, vt de scholastico discipulo, æter-

nae sapientiae discipulus postmodum fieri mereretur. Nam Deo disponente, tandem ad studium Dauentriense accessit: ibique inuentis deuotis fratribus, domino Florentino firmior adhæsit: & sufficienter iam edoctus, fragilem mundi statum pro Christi amore & propria salute dereliquit.

3. Cœpit itaque conuersus diligenter emendationi insistere, & in spiritali feruere profectu, ac mentem suam ab omnium temporalium rerum implicatione segregare; & tanquam bonus eremitarius cellam diligere, & ad interna exercitia se dare, tempus suum studendo & scribendo expendere; ita ut multi stuperent, quia raro visus est egredi, & solatium foris non captaret. Habuit autem pro solatio maximo libros sanctos: & pro spatiamiento campi, quæsiuit sacra palatia cæli. Transiens verò ad ecclesiam, quasi sine aduertentia hominum pertransiit. Cumque interrogaretur, an non impediretur à transeuntibus secularibus, respondit: Cogito, quòd grex porcorum illac transit. Quid ad me de statura hominum? Sedens in camera sua ita intentus erat operi suo, scribendo, legendo, orando: quòd sepe de tota die non aperuit fenestram, nec foras respiceret, licet aura satis serena fuisset. Dixit ergo ei quidam ex fratribus: Cur non aperis fenestram tuam? Tu sedes hic quasi in cauea clausus, bonum esset quòd aliquam respirationem caperes. Respondit homo deditus studio disciplinæ: Si possem vacare, & scirem tantum præcogitare, fortè bonum esset, quòd hoc facerem.

4. Quæsitum est ab eo, quid cogitaret, quando ad prandium pulsatum esset. Qui ait: Sicut ad vnum, sic ad reliquum opus vado: Penè nihil curabat iste, quid comederet, vel quando hora refectionis esset. Et cum necessitas ad comedendum vrgeret, magis ad auditionem sacrae lectionis, quam ad reficiendum corpus festinavit. Fuit præterea incurius sui corporis, maiorem curam gerens de viribus animæ reparandis. Et nisi dominus Florentinus pro eius necessitatibus sollicitus fuisset, citò seipsum destruxisset & defecisset. Hinc accidit quòd occultum morbum (quem medici fistulam vocant) diu patienter portauit, nolens aliquos secum occupari, nec pro se expensas fieri, sed dolores in corpore pro animæ remedio pati. Verum, ubi dominus Florentinus hoc percepit, medicum aduocauit, qui curam eius gereret, donec sanaretur. Erat autem armarius & custos librorum, magnam diligentiam habens pro libris colligendis & scribendis.

5. Et multis clericis extraneis sacros codices concessit, ut haberent in domibus suis & in scholis lectiones sacras, ad vitandum fabulas otiosas & vagos circuitus in festis, quibus præcipuè admonentur clerici intendere diuinis. Et dicebat: Isti libri
plus

plus prædicant & docent, quàm nos dicere possimus. Nam libri sacri sunt animarum nostrarum lumina & solatia, atque vera medicamina vitæ: quibus non minùs in hac peregrinatione carere possumus, quàm ecclesiæ sacramentis. Diligebat autem sacræ Theologiæ libros, super omnes diuitias mundi; & plus gaudebat de bono codice bene scripto, quàm de prandio lauto, & optimi saporis vino. Sciebat enim, quòd non erunt sapientes, qui delicatis ferculis & potibus delectantur. Qui verò studijs sacris dediti sunt, replebuntur sapientia, & cælestibus secretis merentur admitti. Igitur libros in maxima reuerentia habuit, desideratissimè in eis legit, & sub diligenti custodia eos seruauit.

6. Plures etiam clerici ad eum pro diuersis casibus & dubijs soluendis veniebant, & libenter collationes eius audiebant, quia erat vir eloquens & doctus, & in multis exercitationibus probatus, sciens quid unicuique deberet respondere. Frequenter dominus Florentius ipsam aduocauit pro negotijs domus disponendis, & præcipuè cum eo tractabat de his, quæ iuris peritiam requirebant, & spiritualemente causam expetere videbantur. Vnde si quid graue & arduum occurrisset, hoc declarationi & examini magistrorum, vbi oportuit, reseruauit, audiens reuerenter doctores, & sequens incunctanter sanctorum auctoritates, dicta sua testimonijs sacris patenter affirmans. Quapropter à sapientibus & literatis viris, pro ingenio ipsi collato mirificè laudabatur, sed ipse pro nihilo duxit hominum laudes. Non enim eloquentiæ studuit esse sectator, sed bonæ conscientiæ observator. Itaque ad intelligentiam scripturarum, non tam longa exercitatio studij eum iuuat, quàm Spiritus sancti informatio, qui intellectum dat paruulis, & mysteria sua reuelat mentibus puris. Ad quam sanè puritatem consequendam, omne exercitium suum direxit: incutiens timorem Dei nouiter conuersis, increpans torpentes, & ad mortificationem vitiorum exhortans in virtutibus proficere cupientes. Si, inquit, negligimus certare contra vitia, praualebant passiones, & incidemus in laqueos diaboli, qui semper insidiatur profectui nostro. Ideirco laborandum est cum omni diligentia, vt viriliter repugnemus, quia corona aeternæ gloriæ vincitibus est promissa.

7. Postquam ergo illuminatus iste Sacerdos, humiliter & deuotè inter fratres cum multa gratia conuersatus esset, & cù plures libros perlegisset: ante finem vitæ suæ, quasi nouiter conuersus, Speculum monachorum & Profectus religiosorum iterum legere coepit; in quibus spiritum deuotionis studuit recolligere, & ad primitiuum feruorem se innoxare. Nec diu superuixit tali proficiendi zelo accensus, sed memor domini Luberti defuncti, quem pluri-

plurimum dilexit, & in cuius obitu lachrymas multas fudit, ipsum in breui subsequutus est. Nam missus cum fratre Amilio ad Abbatem in Dickeninghe doctorem decretorum, cum quo sepius tractare de casibus iuris consuevit, reuertens de via Wyndesem venit: ibique pernoctando, infirmatus est vsque ad mortem.

8. Cui Amilius inquit: Videtur mihi, quod mori properas. Ad quem ille: Hoc etiam videtur mihi. Itaque crescente ægritudine, in nocte sanctæ Barbaræ Virginis, quasi somno leui sopitus spiritum vitæ exhalauit, anno Domini millesimo trecentesimo nonagesimo octauo, ætatis suæ trigesimo primo. Cuius corpus à priore & fratribus digno cum honore, in transitu ante fores Ecclesiæ est sepultum. Audiens autem dominus Florentius obitum dilecti domini Gerardi, contristatus est valdè. Et fleuit ipse, & omnes fratres eius cum eo fletu magno, charitate nimia compellente. Quia sublatus est ab eis frater charissimus, qui erat columna domus, & altera manus in negotijs pertractandis. Sed benedictus Deus, qui talem virum nobis habere concessit.

V I T A

D. AMILII BVRENSIS.

1. **N**unc dilecti, & Deo digni Sacerdotis domini Amilij, habenda est memoria, & huic chartulæ inserenda. Hic quidem successor reuerendi patris Domini Florentij, in regimine domus extitit secundus, ab ipso familiariter dilectus, & multis virtutum gemmulis insignitus. Fuit namque de partibus Gelrię, in confinio Domini de Buren oriundus; & inter suos progenitores, de numero curialium curialis æstimatus.

2. Cumque studij causa se Dauentriam applicui sset, vbi studium particulare tunc satis viguit, tanta diligentia in scholasticis artibus profecit, vt in breui inter primarios vnus de doctioribus fieret, & magistro propter ingenij subtilitatem charius placeret. Dei autem munere factum est, vt tale ingenium in seculari vita non periret; nec mundi honores per scientiam ambiret, sed omnia tanquam stercorea refutaret. Prauentus ergo caelesti gratia, & ab altissimo inspiratus, accessit domum domini Florentij, & attractus est pietate sermonum eius: subdens se consilio Spiritus sancti, per os reuerendi patris loquentis, qui ei monita dabat sapientiæ salutaris. Igitur postpositis scholis, & amicis carnalibus derelictis, factus est humilis frater & Christi discipulus: atque suo exemplo in illis profuit ad renunciandum seculo, & seruiturum Christo.